

UNIA EUROPEJSKA
EUROPEJSKI
FUNDUSZ SPOŁECZNY

Projekt „**Forum Dostępnej Cyberprzestrzeni**” jest współfinansowany ze środków Unii Europejskiej w ramach Europejskiego Funduszu Społecznego

Warszawa, 30.06.2012 r.

Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji Departament Strategii

Szanowni Państwo,

W odpowiedzi na zaproszenie do konsultacji udostępniania programów telewizyjnych osobom z niepełnosprawnością wzroku i/lub słuchu, przedstawiamy stanowisko Forum Dostępnej Cyberprzestrzeni - platformy współpracy organizacji pozarządowych, administracji publicznej oraz firm komercyjnych, które działają w obszarze włączenia cyfrowego osób niepełnosprawnych i innych grup zagrożonych wykluczeniem cyfrowym.

Organizacjami założycielskimi Forum są Fundacja Instytut Rozwoju Regionalnego, Fundacja Audiodeskrypcja, Fundacja Widzialni, Polskie Forum Osób Niepełnosprawnych, Fundacja Pomocy Matematykom i Informatykom Niesprawnym Ruchowo, Wielkopolskie Stowarzyszenie Niewidomych. Misja FDC obejmuje: promowanie dostępności informacji, uniwersalnego projektowania, cyfrowego włączenia i innych idei związanych z równością w sieci, włączenie zasad dostępności informacji do głównego nurtu rozwoju społeczeństwa informacyjnego, podniesienie wiedzy i świadomości wśród osób realizujących działania w obszarze społeczeństwa informacyjnego.

Dziękując za podjęcie tak znaczącej inicjatywy na rzecz wyrównania szans osób z niepełnosprawnościami sensorycznymi w dostępie do przekazu telewizyjnego, serdecznie prosimy o uwzględnienie naszych uwag oraz o umożliwienie nam uczestnictwa w ewentualnej konferencji uzgodnieniowej, która naszym zdaniem, jako spotkanie z reprezentantami środowiska, którego inicjatywa ma dotyczyć, będzie nieodzownym, ważnym polem rozmowy i dyskusji.

Pytanie 1: Korzystanie przez KRRiT z delegacji do wydania rozporządzenia, na mocy którego nadawcy będą mogli się ubiegać o zmniejszenie kwoty ustawowej.

1.1. Jakie kryteria należy stosować przy kwalifikowaniu programów do ograniczenia kwoty ustawowej: charakter programu, zasięg techniczny, oglądalność, wysokość obrotów podmiotu emitującego program?

Kryteria ograniczenia obowiązku ustawowego, co do którego mamy poważne zastrzeżenia zarówno w zakresie jego aktualnego wymiaru (zaledwie 10% programów w kwartale), jak i szerokiej dowolności stosowania, co skutkuje obecnym brakiem lub znaczącym ograniczeniem dostępności kluczowych informacji dla odbiorców, powinny być stosowane z wielką ostrożnością.

Zgodnie z wdrażaną Unijną Dyrektywą medialną, nowelizowana Ustawa o Radiofonii i Telewizji miała zachęcić nadawców do podnoszenia dostępności oferowanych audycji

WIDZIALNI

WISN
Wielkopolskie
Stowarzyszenie
Niewidomych

telewizyjnych. Niestety jak można zaobserwować nadawcy poszukiwali sposobu obejścia zapisów, które nakładają na nich obowiązek udostępniania swej oferty programowej.

Uznajemy np. za oczywiste, że w przypadku małych nadawców z niewielkim w stosunku do dużych stacji obrotem finansowym nadawanie dostępnego przekazu może nie być możliwe. Jednak w pytaniu de facto nie podaje się kryteriów, tylko obszary ich stosowania. Nie mamy wątpliwości, iż wszystkie te obszary są istotne. Niestety bez podania założeń ilościowych lub jakościowych (czyli właśnie kryteriów), do których moglibyśmy się jakkolwiek odnieść, w każdym z przedstawionych obszarów, nie możemy się wypowiedzieć inaczej, niż przestrzegając przed takim właśnie szerokim i nieprecyzyjnym otwieraniem pola do niestosowania obowiązku ustawowego przez nadawców.

1.2. Czy w znowelizowanym przepisie ustawy powinna znaleźć się delegacja do rozporządzenia stwarzającego możliwość całkowitego zwolnienia od obowiązku emisji programów z udogodnieniami dla niepełnosprawnych w przypadku nadawców o niewielkim zasięgu technicznym naziemnym lub niewielkiej liczbie abonentów w sieci kablowej?

Z pewnością wskazane jest, aby dostępny przekaz zapewniali przede wszystkim najwięksi nadawcy programów (o dużej oglądalności i kręgu odbiorców). Ze względów ekonomicznych kwoty usług dostępu w przypadku mniejszych nadawców mogłyby być obniżone, jeśli nie wpływa to na wykluczenie grupy odbiorców z niepełnosprawnością. Kwota usług dostępu w przypadku małych komercyjnych nadawców mogłaby ewentualnie być zmniejszana proporcjonalnie do czasu emisji i wielkości oferty programowej oferowanej przez dużych i małych nadawców. Jeśli jednak oferta programowa nadawców o mniejszym zasięgu ma ten sam wskaźnik czasu emisji, to kwoty usług dostępu nie powinny być zmniejszane.

Niestety użyte w pytaniu określenie „niewielki” nie jest na tyle precyzyjne, abyśmy mogli się do niego w tak istotnej sprawie wiążąco odnieść, tym bardziej więc naszą wątpliwość budzi idea całkowitego zwolnienia z obowiązku ustawowego, jako de facto legalizację dyskryminacji pewnej grupy obywateli. Z przyjemnością odniesiemy się do propozycji konkretnego zapisu, zawierającego nie tylko pomysł tego rodzaju zwolnienia z obowiązku, ale bardzo konkretne kryterium ilościowe i jakościowe jego zastosowania.

Ponadto, naszym zdaniem, regulacje dotyczące wdrażania usług dostępu powinny dotyczyć wszystkich nadawców telewizyjnych, którzy uzyskali koncesję przyznaną przez Krajową Radę Radiofonii i Telewizji, ale także dostawców usług i programów dostępnych przez Internet. Jest to istotne także ze względu na rozwój telewizji hybrydowej, który jest odpowiedzią na zwiększone zapotrzebowanie na produkcje audiowizualne i dostęp do szerszej oferty.

2. KRRiT zamierza sukcesywnie podnosić kwoty audycji dostępnych do 50% kwartalnego czasu nadawania w 2020 r. Poddaje się pod konsultację sposób dochodzenia do tej kwoty, a także ewentualne jej zróżnicowanie w zależności od charakteru nadawcy i platformy dystrybucji.

Pyt 2.1

Czy powinien to być wzrost systematyczny 5% rocznie, czy też skokowy np. 10% co dwa lata?

Systematyczne zwiększanie kwot wprowadzanych usług dostępu ma pozwolić nadawcom na zdobycie doświadczenia w zakresie wdrażania ich do swojej oferty, zaś osobom tworzącym audiodeskrypcję, napisy dla niesłyszących i język migowy ma umożliwić systematyczne podnoszenie kwalifikacji zawodowych. Dzięki temu odbiorcy uzyskają dostęp do usług świadczonych na wysokim poziomie i z dbałością o integralność i wysoką jakość przekazu. Stąd, w naszej opinii wzrost powinien być systematyczny – zbyt rzadkie ustalenie wskaźników wzrostu pozwoli na beczynność nadawców w poszczególnych okresach i zatrzymanie lub osłabienie rozwoju praktyki udostępniania przekazu TV.

Zwracamy uwagę na fakt, że nie widzimy powodu, aby osoby z niepełnosprawnością wzroku lub słuchu dyskryminować, w dalszym ciągu, tj. po 2020 r., w dostępie aż do 50% nadawanego przekazu telewizyjnego. Z pewnością takiego celu nie znajdujemy w Dyrektywie medialnej, a tak wyraźne legalizowanie 50% dyskryminacji w dostępie do przekazu telewizyjnego oceniamy jako niezgodne z duchem i założeniami owej dyrektywy. Celem nowelizacji (być może w dłuższej perspektywie) powinna być pełna dostępność tego przekazu, w granicach racjonalnego dostosowania, a nie zaledwie połowiczna. Stąd nasze głębokie przekonanie, że wzrost roczny powinien każdorazowo dotyczyć co najmniej 10% nadawanych programów, przy zastosowaniu systemu wymiernych finansowo zachęt dla nadawców, aby przekraczali te kwoty, osiągając założony cel wcześniej niż w 2020 r.

2.2. Czy należy wprowadzić (jeśli tak, to w jakiej wysokości?) zróżnicowanie kwot w kategoriach: nadawca publiczny, nadawca koncesjonowany społeczny, nadawca koncesjonowany komercyjny?

Nadawcy publiczni i komercyjni powinni mieć jednakowe zapisy w kwestii kwot nadawania programów z napisami czy tłumaczeniem na język migowy. Jeśli miałyby między nimi wystąpić różnica, powinna ona polegać na zwiększeniu zakresu obowiązków nadawcy publicznego w stosunku do powszechnego standardu, a nie na obniżaniu wymagań wobec nadawców komercyjnych. Odnośnie do nadawców społecznych, uważamy, że taki nadawca nie powinien być całkowicie zwolniony z nadawania programów z udogodnieniami, głównie z uwagi na swój charakter społeczny, chyba, że jest nadawcą o niewielkim zasięgu naziemnym i technicznym. Nadawca społeczny może mieć zatem mniejszy procentowy wymóg emisji programów dostępnych, ale nie powinien być z niego zwolniony.

2.3. Czy należy wprowadzić (jeśli tak, to jakie?) zróżnicowanie między programami ogólnokrajowymi, regionalnymi i lokalnymi?

Podobnie jak w odniesieniu do pyt. 1.1. zwracamy uwagę na fakt, że nie mamy możliwości oceny tej propozycji, która wskazuje wyłącznie obszary zastosowania kryteriów, a nie faktyczne propozycje kryteriów ilościowych i jakościowych. Jak w pyt. 2.2. sugerujemy, aby zróżnicowanie to miało charakter zwiększenia zakresu obowiązków nadawcy ogólnokrajowego w stosunku do regionalnego i lokalnego, a nie zmniejszenia zakresu obowiązków nadawców regionalnych i lokalnych. Powinno się przy tym odnosić do oferty programowej poszczególnych nadawców i zgodnie z tym mogą być proporcjonalnie różnicowane kwoty usług dostępu. Przy wyliczaniu kwot bardzo ważne jest uwzględnianie charakteru programów, które z pewnością powinny zostać udostępnione z audiodeskrypcją, a które z napisami dla niesłyszących i językiem migowym (dominujący przekaz słowny).

2.4. Czy należy wprowadzić (jeśli tak, to jakie?) zróżnicowanie między programami dystrybuowanymi na platformach: naziemnej, satelitarnej, kablowej?

Odbiorca telewizji z różnych powodów odbiera telewizję w sposób naziemny, satelitarny i kablowy. Zróżnicowanie to utrudniłoby dostęp do usług dostępu, dlatego też proponujemy, by nie było wprowadzane. Każda osoba z niepełnosprawnością sensoryczną powinna mieć swobodny wybór platformy, z jakiej jest w stanie i może skorzystać. Nie widzimy żadnego uzasadnienia, dla którego ten obszar miałby skutkować dyskryminacją w grupie odbiorców tego samego przekazu, nadawanego w różny sposób.

3. Dotychczasowy zapis ustawy nie jest jednoznaczny w kwestii podziału obowiązkowych kwot z udogodnieniami dla osób z upośledzeniem słuchu i dla osób z upośledzeniem wzroku.

3.1. Czy kwoty na poszczególne typy udogodnień powinny być wpisane do ustawy, np. xx% dla osób z upośledzeniem słuchu i yy% dla osób z upośledzeniem wzroku?

Jest dla nas oczywiste, że dostępnym programem telewizyjnym jest taki, którego odbiorcami mogą być zarówno osoby z niepełnosprawnością słuchu, jak i niepełnosprawnością wzroku. Potrzeby obu grup odbiorców są różne i niedopuszczalne jest zwiększanie dostępności dla jednej z grup kosztem drugiej. Uważamy, iż należy te kwoty rozgranicyć, przy czym 100% programów dostępnych w 2020 roku nie powinno być sumą programów dostosowanych do odbiorców dysfunkcją słuchu i wzroku (np. 60% z napisami i 40% z audiodeskrypcją).

Konieczne jest zatem wprowadzenie precyzyjnych zapisów regulujących w przejrzysty sposób warunki stosowania usług dostępu, zarówno osobom niewidomym, jak i niesłyszącym, oraz ustalenie minimalnego poziomu programów z ułatwieniami dla osób z niepełnosprawnością wzroku i niepełnosprawnością słuchu, takimi jak: audiodeskrypcja, napisy dla niesłyszących i język migowy. Nie jest bowiem jasne, czy zapis: "udział w programie telewizyjnym audycji z ułatwieniami odbioru

osobom z niesprawnością wzroku i/lub słuchu", dopuszcza zastosowanie ułatwień odbioru audycji zarówno dla osób z

UNIA EUROPEJSKA
EUROPEJSKI
FUNDUSZ SPOŁECZNY

niepełnosprawnością narządu wzroku i słuchu (alternatywa nierozłączna), czy jest to traktowane w postaci albo zastosowania ułatwień odbioru audycji dla osób z niepełnosprawnością wzroku albo zastosowania ułatwień odbioru audycji dla osób z niepełnosprawnością słuchu (alternatywa rozłączna).

Dodatkowo, zgłaszamy propozycję zmiany terminologii osoby z upośledzeniem na osoby z niepełnosprawnością wzroku oraz osoby z niepełnosprawnością słuchu. Zmiana jest podyktowana negatywnym wydźwiękiem słowa "upośledzony" oraz negatywnych skojarzeń jakie ono za sobą niesie, ale także z powszechnego odchodzenia od tego sformułowania, jako sformułowania stygmatyzującego osoby z niepełnosprawnością sensoryczną.

W naszej opinii zasadne jest także wprowadzenie kontroli/ monitoringu wdrażania usług dostępu przez nadawców. Kontrola taka powinna odbywać się w każdym roku kalendarzowym, a monitoring powinien być stały.

3.2. Czy o proporcjach pomiędzy ww. dwoma typami udogodnień powinien decydować charakter programu?

Podtrzymując postulat jednakowego łącznego poziomu procentowego dostępności przekazu dla obu grup, a nie konfliktowania ich między sobą poprzez działanie na rzecz jednej, kosztem drugiej, uznajemy za kluczowe wyodrębnienie napisów i tłumaczeń dla niesłyszących i audiodeskrypcji dla niewidomych oraz innych udogodnień i powiązanie ich z konkretnymi rodzajami programów. Oczywiście jest dla nas, że poziom dostępności (i tym samym rodzaj wymaganych udogodnień) dla osoby z daną niepełnosprawnością sensoryczną zależy od charakteru programu. Przykładowo, programy z dominującym przekazem werbalnym (informacyjne, niektóre rodzaje programów publicystycznych), w których istnieje znikoma możliwość wprowadzenia audiodeskrypcji nie powinny być w nią zaopatrywane, a tym samym wyłączone z listy programów możliwych do udostępnienia.

Licencja programowa na audycję powinna zatem określać zakres usług dostępu ze wskazaniem konkretnych rodzajów udogodnień, tak by z audycji służących rozwojowi kultury, nauki i oświaty, ze szczególnym uwzględnieniem polskiego dorobku intelektualnego i artystycznego oraz polskich i zagranicznych programów ważnych kulturowo, edukacyjnie, społecznie, filmów animowanych, fabularnych i dokumentalnych, spektakli teatru telewizji i transmisji sportowych, programów o wysokich walorach poznawczych i prezentujących wysoką jakość artystyczną mogły korzystać również osoby z niepełnosprawnością narządu wzroku oraz osoby z niepełnosprawnością słuchu w różnym wieku.

WIDZIALNI

W S N
Wielkopolskie
Stowarzyszenie
Niewidomych

4. Rodzaje udogodnień

4.1. Przyporządkowanie udogodnień do rodzajów programów

RODZAJE AUDYCJI	TYPY UDOGODNIEŃ		
	Audio- deskrypcja	Napisy dla niesłyszących	Język migowy
Filmy fabularne polskie, w tym serie	X	X	
Filmy fabularne zagraniczne, w tym serie	X	X	
Filmy dokumentalne	X	X	
Informacja: serwisy informacyjne, informatory użytkowe (traffic, pogoda itp.)	audiotekst	X	x
Publicystyka	z wyjątkami	X	
Publicystyka wyborcza (audycje własne nadawcy)	x	X	
Debaty wyborcze (ustawowe)		X	x
Magazyny (m.in. informacyjno-publicystyczne, poradniczo-edukacyjne itp.)	X	X	
Audycje edukacyjne i poradnicze	x	X	
Teatr TV	x	X	
Widowiska rozrywkowe słowno-muzyczne		X	
Transmisje sportowe	x	X	
Audycje adresowane do dzieci i	x	X	x

młodzieży			
Komunikaty ostrzegawcze i alarmowe	audiotekst	X	UNIA EUROPEJSKA EUROPEJSKI FUNDUSZ SPOLECZNY

Krótkie uzasadnienie powyższego wyboru:

4.1.1. Osoby niesłyszące

Grupa osób niesłyszących jest zróżnicowana, ma odmienne potrzeby. Osoby słabosłyszące (w tym bardzo liczna grupa osób starszych, którym słuch pogorszył się na skutek wieku) nie zawsze znają i mają potrzebę posługiwania się językiem migowym, z kolei osoby głuche (najczęściej głuche od urodzenia lub które straciły słuch do 3 r.ż.) nie są biegłe w znajomości języka polskiego, dla nich język polski jest językiem obcym, stąd najważniejsze komunikaty i programy powinny zawierać zarówno napisy jak i tłumaczenie. Jeżeli nadawca emituje kilka razy dziennie programy informacyjne można wybrać jeden z napisami i jeden z tłumaczem. Programy dla dzieci z uwagi na fakt, że najmłodszy widzowie nie umieją jeszcze biegle czytać powinny zawierać tłumaczenie w języku migowym. Z kolei filmy, czy transmisje sportowe wymagają skupienia się na obrazie, znacznie łatwiej przeczytać napisy, niż wpatrywać się cały czas w tłumacza kosztem śledzenia filmu, czy transmisji.

4.1.2. Osoby z niepełnosprawnością wzroku:

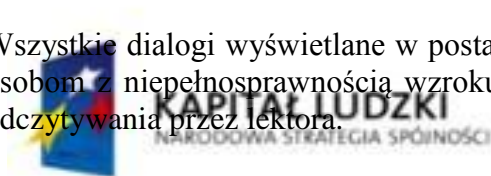
Przy wyborze programów, do których tworzona i wdrażana jest audiodeskrypcja winno zwracać się uwagę na to, by odpowiadały one jak najszerzej grupie odbiorców z niepełnosprawnością wzroku w różnym wieku. Audiodeskrypcja powinna zatem być wdrażana zarówno do programów edukacyjnych dla dorosłych, młodzieży i dzieci, jak i audycji, filmów, które cieszą się wysoką oglądalnością i są popularne wśród wszystkich widzów. Osoby z niepełnosprawnością wzroku reprezentują różne środowiska społeczne, zatem wybór audycji pod kątem odbiorcy, nie powinien być warunkowany posiadaną niepełnosprawnością, a tym, czy można go udostępnić z audiodeskrypcją. Programy, w których istnieje znikoma możliwość wprowadzenia audiodeskrypcji nie powinny być w nią zaopatrywane, a tym samym wyłączone z listy programów możliwych do udostępnienia.

Zwracamy przy tym uwagę na fakt, że oceny i wyboru programów pod tym kątem należy dokonywać z wielką rozważą. Przykładowo, często zdarza się przekonanie, że audiodeskrypcja sportowa nie jest potrzebna, ponieważ transmitowane wydarzenia sportowe opatrywane są komentarzem. Tymczasem audiodeskrypcja sportowa różni się od komentarza sportowego m. in. bardzo szczegółową lokalizacją akcji i zawodników, którzy w akcji biorą udział, częstym i wielokrotnym podawaniem czasu, opisem tego co dzieje się na trybunach, wśród publiczności, na twarzach zawodników, czyli jest opisywaniem stanu faktycznego, zamiast posługiwaniem się sportową metaforyką i retoryką, która piękna i działająca na wyobraźnię – nie jest audiodeskrypcją. Dlatego to, jak bardzo oferta programowa odpowiada na potrzeby odbiorców z niepełnosprawnością powinno być monitorowane każdego roku w ramach konsultacji społecznych.

4.2 Jaka jest (dla osób niewidomych lub słabowidzących) przydatność lektora czytającego dialogi do filmów?

W przypadku osób słabowidzących i niewidomych, które nie są w stanie zrozumieć i odczytać obcojęzycznych dialogów, usługa lektorska jest nieocenioną pomocą w poznaniu i zrozumieniu ich treści. Jedyny wyjątek stanowią dialogi, które celowo nie zostają przetłumaczone na język polski.

Wszystkie dialogi wyświetlane w postaci napisów na dole ekranu powinny być udostępniane osobom z niepełnosprawnością wzroku za pośrednictwem audiotekstu, czyli głosowego ich odczytania przez lektora.

UNIA EUROPEJSKA
EUROPEJSKI
FUNDUSZ SPOŁECZNY

5. Zapewnienie informacji o udogodnieniach.

5.1. Które z wymienionych poniżej podstawowych form informowania o programach dla niepełnosprawnych powinny być stosowane:

- a. Informacja prasowa i w telegazecie (jeśli nadawca taką prowadzi)?
- b. Informacja na stronach www nadawców?
- c. Specjalne oznakowanie w EPG?
- d. Specjalne oznakowanie (dla osób z niesprawnością słuchu) lub informacja - zapowiedź dźwiękowa (dla osób z niesprawnością wzroku) przed programem?

W przypadku osób niesłyszących szczególnie ważne jest, aby informacja o nadawanym programie z udogodnieniami była dostępna w samym programie telewizyjnym danego nadawcy. Jeżeli napisy są emitowane teletekstem, także informacja w telegazecie, a jeżeli DVB-T także w EPG. Co do zasady, informacje, jaki program i kiedy jest dostępny, powinny być umieszczane zarówno w elektronicznym przewodniku po programach, telegazecie z możliwością odczytania jej przez osoby niewidome, na stronach internetowych nadawców z opcją wyszukiwania programów poprzez zaznaczenie wybranej usługi dostępu, jak i pojawiać się w dostępnej formie przed programem (zapowiedź dźwiękowa - odbiorcy z niepełnosprawnością wzroku, napisy i język migowy - odbiorcy z niepełnosprawnością słuchu).

5.2 Czy sposób informowania o dostępności programów dla niepełnosprawnych powinien być uregulowany ustawą/rozporządzeniem?

Dotychczasowa praktyka pokazuje, że nadawcy nie są zainteresowani informowaniem odbiorców o dostosowywanych programach. Sposób informowania o dostępności programów osobom z niepełnosprawnością wzroku oraz osobom z niepełnosprawnością słuchu z pewnością powinien być uregulowany i ujednolicony wobec wszystkich nadawców. Pozwoli to nadawcom poznać potrzeby odbiorców, zaś odbiorcy uzyskają jednolitą praktykę w odnajdywaniu poszukiwanych informacji o dostępności oferty programowej. Regulacja taka powinna stanowić normy wdrażania usług dostępu, a także informowania o nich odbiorców. Niemniej jednak regulowanie takich spraw za pomocą aktów prawnych może czasem powodować, że ich odbiorcy nie szukają dobrych i wypracowanych rozwiązań, a jedynie stosują się do mimimów zawartych w przepisach, stąd konieczne jest takie skonstruowanie przepisów, aby przy ich wdrażaniu miał miejsce realny monitoring i otwarcie na rozwój i wykorzystanie najlepszych i najbardziej nowoczesnych technologii.

UNIA EUROPEJSKA
EUROPEJSKI
FUNDUSZ SPOLECZNY

Dodatkowe informacje

W załączeniu przedstawiamy również dodatkowe informacje o aktualnym stanie omawianych zagadnień, potrzebach i dobrych praktykach, opracowane przez Członków FDC – Organizację Słabosłyszących i Niesłyszących Internautów, Polską Federację Osób Słabosłyszących i Fundację Audiodeskrypcja, z serdeczną prośbą o wzięcie ich pod uwagę –

w naszej opinii dla podjęcia i przeprowadzenia tak chwalebnej inicjatywy konieczne jest uwzględnienie pełnego obrazu sytuacji. Dlatego liczymy na zapoznanie się przez Państwa nie tylko z powyższymi odpowiedziami na Państwa pytania, ale i z załączonymi informacjami, przedstawionymi przez reprezentantów środowisk najbardziej zainteresowanych.

Jak pisaliśmy na wstępie, jesteśmy gotowi do wszelkich rozmów i dalszych konsultacji i prosimy o uwzględnienie tej gotowości w dalszych Państwa działaniach i pracach na rzecz dostosowania stanu dostępności przekazu telewizyjnego w Polsce.

Z wyrazami szacunku i gorącą nadzieją na owocną współpracę
w imieniu Forum Dostępnej Cyberprzestrzeni

Marek Abramowski

Sekretarz FDC

Załączniki:

- Informacja Organizacji Słabosłyszących i Niesłyszących Internautów i Polskiej Federacji Osób Słabosłyszących,
- Informacja Fundacji Audiodeskrypcja.

WIDZIALNI

W S N
Wielkopolskie
Stowarzyszenie
Niewidomych

